

É n nem tudom, hogy a sajtó és a kormány (vagy az úgynevezett hatalom) viszonya óhatatlanul feszült-e a demokráciákban. Úgy emlékszem, hogy anno a szocialista demokráciában, a létező és emberarcú fénykorában feszültségről szó sem volt, pártunk-kormányunk elvárásait a média (akkor tömegkommunikáció) készséggel teljesítette, abból lett fő-

(kik fanyalognak...)

szerkesztő, aki ezt a készséget képesnek látszott a végletekig fokozni. A politikai hűségnek nem volt alternatívája, nem lehetett valaki félszívvvel szoci, egész szívvel szabad demokrata; a fasizmus és a kapitalizmus elleni harcot mintha akkor még egy töről metszették volna, s a sajtómunkásnak nem kellett eldöntenie, hogy a multikkal tartva, a globalizmus és a finnugor rokonság mellett tör lándzsát, vagy szkíta vért érez csörgedezni ereiben, és rühell minden póluscentert és kozmopolitát.

Ez az édeni állapot 1994–98 között mintha visszatért volna, a mi harcos *Wisingerünk*, megbízhatóan őszülő hajával és már-már hollywoodi mosolyával *Horn Fehér Ház*-imitációs sajtóeligazítóin ser-tepertélt, és egy alkalommal azt találta mondani, hogy a nagy rend-betevő (az a dögunalom) mindenkinek tetszik, csak egyedül a Kristóf fanyalog. Egyszóval, amikor baloldali kormány van hatalmon, kevesen fanyalognak, mivel a jóízű fanyalgáshoz kell némi „szellem és tudás” – ahogy Cyrano mondaná –, a jobboldali hírlapíró pedig (a mértékadó liberálisok szerint) mind, kivétel nélkül „haszontalan dudás”, ahogy szintén a Nagyorru mondja.

Talán a nyájas olvasó is megfigyelte, hogy a haladón hiteles, a tényekkel operáló balliberális sajtó fő feladatának a jobbközép kormá-

nyok kibelezését tartja. Ha a baloldal van hatalmon, akkor ugyanez a sajtó készenléti álomba helyezi magát, a szárnyrakeléshez éppúgy négy esztendőre van szüksége, mint a cserebogárnak. (A csimasz és a pajor kifejezéseket, amelyek a cserebogár, sárga cserebogár alvó állapotára utalnak, gondosan kerülöm, mert tudom, hogy azt, aki korpa közé keveredik, megeszik a disznók.) Egyszóval, most a szárnyalás állapotánál tartunk, bár néha az Arany János-i értelemben. („Zúg az éji bogár, nekimegy a falnak, / Nagyot koppan akkor, azután elhallgat.”) A baloldali liberális média „koppanásaira” nem illő odafigyelni.

A rajzó harcosoknak – miután legutóbbi Horn-féle álmukból felébredtek – kétféle stílusuk van. Az egyik irányzat már-már magyaros, az „üsd-vágd nem apád” értelmében, ezek közül TGM és *Eörsi István* alakítása a legmeggyőzőbb. Ők akkor is intellektuálisak, ha bunkót használnak, a fasizmus szó, mint szélhárfan zendül nyelvükön. Követőik – a szocliberál névtelen katonái – csinálják a likvidálással meg bérgyilkolással kapcsolatos „szakmai” baklövéseket, ezek, senkik lévén, szeretnének nagyot mondani, és a frászt hozzák az egész haladó szakmára.

A másik módi: a fanyalgás. Fanyalgás a Szent Koronán, az olimpián, az autópályán, a Nemzeti Színházon, a családpartiságon, a körmeneteken, a körképen, a Szent Jobbon, a miniszterelnökség székein (amelyekről csak *Demszkynek* érne le a lába, ha valaha is beléjük ülhetne), az országimázson, a miniszterelnök felesége által süttött pogácsán, a „Viktorért” rajongó idős hölgyeken, az amerikai ki-tüntetésen, a Bánk bán megfilmesítésén, a polgár kifejezésen és számtalan egyéb fanyalognivalón. Dicséretként mondom: a legavatottabb fanyalgó a Népszabadság, a többi epigon. Felkérődni tud, kitalálni nem.

A fanyalgás a választások közeledtével fortisszimóba csap át. A nagy és döntő kérdésre, hogy azután, további négy évig lesz-e megint oka a baloldali médiának fanyalgásra és a fogak csikorgatására, a választ én nem tudom.